

TAMSYN MUIROVÁ

NONA

DEVÁTÁ

ZAPEČETĚNÁ HROBKA III

HOST

TAMSYN MUIROVÁ

NONA

~~DEVÁTÁ~~

PŘELOŽILA
ALŽBĚTA LEXO VÁ

BRNO 2024

Nona the Ninth

Copyright © 2022 by Tamsyn Muir

All rights reserved

Cover illustration © Tommy Arnold

Cover design © Jamie Stafford-Hill

Images by Gregory Manchess

Translation © Alžběta Lexová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2107-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2108-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2109-8 (MobiPocket)

Věnováno pT

~~DRAMATIS PERSONAE~~

SEZNAM HOSTŮ

(přepsáno C. Hectou)

Pozvání psi

- Hnědý z rybárny, průměrná velikost, čtyři nohy
- Fuj Je To, jméno jen hádám, lehává pod pultem v obchodě, ryšavý, velký, čtyři nohy
- Černobílý, co jsem ho jednou zahlédla v parku, průměrná velikost, dvakrát zakroucený ocas, tři nohy
- Ňouma, král psů v utajení, bělavý, malý, šest nohou
- Zřejmě plážový pes, často bývá na pláži, velký, obrovská ryšavá obočí, tři nohy

Seznam pozvaných členů party

- Pálivá Omáčka
- Poctivec
- Za Jitra Zrozený
- Krásný Rubín
- Kevin

Učitelé

- Andílek

Krev ědenu

- Ověncete Ho Mnoha Korunami (Ne. — C.)
- Kapitánka, možná (To nepůjde. — C.)
- Velitelka buňky Trpíme a Trpíme, ačkoli je to možná velitelka křídla, nevím, co z toho (Obojí a ne. — C.)
- A pak vy tři (To ráda slyším. — C.)

*Jedna pro císaře, prvního z nás,
jedna jsou liktoři — poslechl hlas.
Prvé své svaté z nich učinil pak,
První svou ruku, v ní meč — její znak.*

*Dvě značí poslušnost, kázeň a řád,
tři září jak šperk, jak z úsměvů šat.
Čtyři pro oddanost, vždy vpřed s ní jít,
pět zas ctí tradici, pro ni chce žít.
Šest pro pravdu, s níž lež nic nezmůže,
sedm pro krásu chřadnoucí růže.
Osm na cestě své hledá spásu,
devět je hrobka propadlá času.*

Řekls mi, *spi, ráno tě vzbudím.*
Já chtěla vědět, *kdy přijde ráno?* a tys odvětil,
až zemře každý, kdo mě podrazil.

*Až všichni ti, které jsme milovali, přijdou i o zbytky sil,
tehdy nastane ráno. Prázdný je jen jiné slovo pro čistý.
Však prozatím bych tento sen raději ke spánku uložil.*

*Až přijde ten čas,
světla zhasím, přikryju tě dekou teplou,
lehnu si k tobě, zemřu a prospíme noc temnou.*

*Tentokrát už prosadím si svou.
Odpuštění nebude tak těžké, hněv brzy vyhoří;
naše hroby mělčí budou a naše lži nebudou pálit tak krutě.*

Pozvedl jsi meč.
I tak miluju tě.

JOHN 22:5

V onom snu jí vyprávěl o tom, kde studoval, kde získal postgraduál i výzkumné stipendium. Ta slova však pro něj byla jen jako bílý šum, neměla žádný smysl. Spíš šlo o jakousi meditaci. Jako by si i jeho ústa uvědomovala, že je to zcela zbytečné, ale zkrátka chtěla recitovat. Dilworth. Otago. Auckland. Za moře na Corpus. (Slovo *korpus* se jí líbí, zní tak hezky a šťavnatě.) Potom další rok v zahraničí, kde získal grant a setkal se s muži, kteří jeho sen zrealizovali. Zvláštní slyšení u novozélandské vlády a asijsko-pacifické environmentální organizace, na jeho naléhání, a pak zpět do laboratoře na předměstí Greytownu. Zakamuflovali ji tak, aby vypadala jako mrazírna. Všem nám to připadalo vtipné, řekl.

Chtěli jsme tě jen zachránit, tvrdil. Byla jsi tak nemocná.

Na počátku jsem byl já, A— a M—, vyprávěl. Ne že by na větším týmu neměli peníze. Jednoduše jsme byli jediní s potřebnými schopnostmi. M— pro své lékařské umění, A— proto, že o glycerolu-6 věděl první poslední. Mohl se nechat zaměstnat kdekoli, ale zůstal se mnou... a díky bohu za to, protože si vzal na starost akcionáře. Já zařizoval všechno ostatní, ale tahle jednání mě ubíjela. Nikdy jsem nebyl schůzovací typ. C— se k nám připojila později. Prosadili si ji manažeři ze smluvního, víš, účetní a tak, ale dopadlo to jinak. Než se rok s rokem sešel, byla už zcela na naší straně.

Musíš pochopit, pokračoval, že až do toho posledního roku jsme upřímně věřili, že to dotáhnou do konce. *Věděli jsme*, že ten plán zabere. Do kryokomor Mark-R by se hravě vešlo jedenáct miliard lidí. Zacvičený čtyřčlenný tým dokázal tu proceduru provést za pouhých

pět hodin na člověka. Zdravotnickému personálu stačilo na zácvik jen pár týdnů a lidí bychom měli dost, kdybychom začali *hned*. Jasně, nedořešili jsme tu záležitost s mateřstvím, ale už jsme tomu skoro přišli na kloub a způsob uložení neměl chybu. Pochopitelně si stěžovali na harmonogram a na peníze, ale do peněz rýpali od samého začátku. My měli jedinou zásadu: že pokud to jen trochu půjde, nikoho tady nenecháme.

Když jsme se ptali, proč staví ty další lodě, tvrdili nám, že o nic nejde, že je vyšlou na Kuiperův pás, kde budou připravené pro evakuaci celé planety. Zapojili do toho Mezinárodní astronautickou federaci a taky Pan-Euro Astronautics dala svoje požehnání. Vypadalo to tak nevinně. Dokonce jsme jim půjčili G—, protože chtěli řešit nátěr. M— se to nelíbilo, něco jí na tom smrdělo a víš, co jsem řekl? Víš, co jsem jí řekl? Řekl jsem: *Nevyšiluj*. A taky jsem jí řekl: *Nebud' paranoidní!* Já idiot se jí podíval do očí a řekl jsem: *Tohle je naše spása. Je ti snad jasné, že jakmile si to ta hrstka bilionářů uvědomí, půjdou za kyslíkem?* Tohle jsem jí pořád opakoval. *Půjdou za kyslíkem. Boháči se vždycky hrnou k nouzovému východu.*

Když si mě zavolali a pověděli mi, že náš kryoprojekt zařízli, koukla na mě a řekla jen: *A tady to máš, Johne.*

V onom snu seděli na pláži. Rozdělal oheň z vlhkého naplaveného dřeva. Kouř stoupal k plachtě nad jejich hlavami a udělal na ní černou skvrnu. Kolem se stále snášel popel. Dělal se jim z toho zle, ale jen chvíli. Všechny jejich strasti je trápily pouze chvíli.

V onom snu seděla vedle masa, co naporcoval, vesměs stehýnka, kdyby měli náhodou hlad, což se stávalo jen zřídkka, ale zato ho měli vždycky oba současně. A když k tomu došlo, choulili se bok po boku, jedli, dokud je nerozbolelo břicho, a zapíjeli to vodou z moře jako psi.

Po krátké odmlce znovu promluvil: A víš, co je na tom nejhorší? Plakala. Ona a A—, oba plakali. Jeden druhému v náručí, jako děti. Byli bez sebe strachy. A já tam byl s nimi a nemohl jsem s tím udělat ani prd. Tolik jsem toho už věděl a tolik jsem toho dokázal, a přesto jsem se na nic nezmohl.

Dlouho mlčel. Moře okusovalo písek. Vlny nepatrně zářily, přestože na ně nesvítilo žádné slunce. Na nebi se vznášel hutný žlutý mrak.

A co jsi tedy udělal? pobídla ho.

Něco strašného, odpověděl.

Kdy se dostaneš k tomu, jak jsi mi ublížil? zeptala se.

Brzy, řekl na to. Už tam směřuju.

I tak tě miluju, ujistila ho.

A on si v tom snu promnul spánek palcem a povzdechl si: „To říkáš vždycky, Harrowhark.“

DEN PRVNÍ

OHLEDNĚ NONY — PÁLIVÁ
OMÁČKA HLÍDÁ — MĚSTO MÁ
DEN BLBEC — NONA SE DOČKÁ
POHÁDKY NA DOBROU NOC —
PĚT DNÍ DO OTEVŘENÍ HROBKY

Ke konci roku nikoho, o kom by nějak zvlášť přemýšlela, stiskla osoba, která o ni pečovala, tlačítko na přehrávači a řekla: „Spustí.“

Nona zavřela oči a s nacvičenou překotností ze sebe vychrlila:

„Nalíčená tvář je nade mnou. Jsem v bezpečné vodě — ležím, aspoň myslím. Něco mě tlačí dolů. Přes hlavu se mi převalí voda a nateče mi do úst. Mám ji i v nose.“

„Bolí to?“

„Ne.“

„Jak se cítíš?“

„Líbí se mi to. Ta voda je příjemná a její ruce taky.“

„Její ruce?“

„Ty věci kolem mě — možná jsou to moje ruce.“

Tužka hlasitě zaškrábala o papír. „Co ta tvář?“

„Je jako obrázek.“ Jako ten, co jí nakreslili a pak ho zamkli do tajné zásuvky, kde schovávali všechny zajímavé věci, například cigarety, falešné průkazy totožnosti a peníze, které podle nich nebyly legální a nesměly se používat. Tužka poslušně klouzala po listu. Bylo těžké neotevřít oči a nepodívat se na osobu sedící naproti, a tak se bavila tím, že si představovala, co by asi spatřila: snědé, jisté ruce na poznámkovém bloku, skloněnou hlavu, sponkou staženou ofinu, která by už potřebovala přistříhnout. Představy byly beztak lepší než skutečnost, protože lampa byla zhasnutá a bez ní by nic neviděla.

„Co tam píšeš?“ zeptala se, protože tužka se ještě nezastavila. Obvykle šlo o docela zajímavé čtení, třebaže občas to byly jen nudné

postřehy ohledně změn jejího výrazu během mluvení, například 0:24 — *Úsměv*.

„Jen poznámky. Pokračuj, zaspala jsi.“

„Můžeš změnit tón budíku? Tenhle už nefunguje.“

„Jasně. Budu ti místo něj házet na hlavu mokrou houbu. Soustřed se, prosím.“

A tak se soustředila.

„Ty paže mě pevně obejmou. Určitě jsou její.“

„Je ti povědomá?“

„Možná. Nevím.“

„Jak víš, že je to žena?“

„Nevím.“

„Co se stane pak?“

„Nevím.“

Dlouhá odmlka. „Ještě něco?“

„Ne. Už se mi to ztratilo. Promiň, Camillo.“

„V pohodě.“

Camilla Hecta s pronikavým, plastovým *cvak* uvolnila tlačítko nahrávání. To byl signál. Měly jednoduché pravidlo. Nona musela nehnutě ležet a plně se soustředit, ale jen od chvíle, kdy se tlačítko zmáčklo, do chvíle, kdy se zas odměáčklo. Jakmile se přestalo nahrávat, musela ze sebe shodit pyžamo a pod bledým, slabým světlem lampičky připevněné ke Caminým deskám se převléknout. Současně se svlékala a rovnou oblékala, což vyžadovalo spoustu kroucení. Pažemi si stahovala noční košili, zatímco si pomocí kotníků natahovala kalhoty. Camilla ten pohyb nazývala *postižená žížala*.

Netrápilo ji, že Camille připomíná postiženou žížalu. Byla u vytržení z toho, že se vůbec dokáže obléct. Za starých zlých časů jí museli pomáhat i z košile, protože si ji často nezvládla přetáhnout přes hlavu a zůstala zaseknutá napůl cesty, přičemž se jí zmocnila klaustrofobie a ona začala okamžitě vyvádět. Bylo nesmírně důležité, aby se takhle už nikdy nerozrušila. V životě měla jen dva hysterické záchvaty, a kdyby měla zažít třetí, umřela by studem. S vestou trochu zápolila, ale s UV protiprachovou košilí to už uměla. Zvládla

si dokonce upravit i manžety, což bylo obzvlášť ošidné, a když se vám to nepodařilo, museli jste si košili svléknout ve vaně pod sprchou žluté špíny. Plátěné sako s kolíčkovými knoflíky ji ani nezpomalilo. Jakmile byla hotová, prohlásila Cam: „Dobře. To bylo rychlé.“ Camina pochvala Nonu tak vyčerpala, že se rovnou znovu zhroutila na matraci.

„Protáhnu se,“ vyhrkla rychle, než jí Cam stačila zadat jiný úkol. Švihnutím zvedla nohy a srovnala chodidla se stropem. Potom, jak ji to učili, začala prsty dělat kroužky kolem vlhkých skvrn, co viděla na omítce nad sebou. Většina zimní vlhkosti už zmizela, ale obrovský černý flek v rohu stále nevyschl. Říkala jim, že by si o tom opravdu měla promluvit s domácím, ale odbyli ji s tím, že už jen *najít* ho by byl počin hodný metálu.

Camilla její rozcvičku nekvitovala ani s pochvalou, ani s výtkou, a tak si Nona postěžovala: „Dneska mám ty nohy vážně ztuhlé,“ v naději, že ji Cam chytí za kotníky a zatlačí jí je k hlavě. Cam jí na nohy tlačila tak dlouho, dokud se jí kolena nedotýkala hrudi a svaly na zadní straně stehen neměla napnuté k prasknutí. Byl to ten nejlepší pocit na světě. A když měla *opravdu* šťastný den, namasírovala jí Camilla lýtka, která ji od chůze stále bolela, a někdy dokonce i záda, ačkoli to většinou až po cvičení. Jenže dnes byla Camilla zabraná do psaní a na vějičku neskočila. Nona to zkusila ještě jednou. Pořádně zavrtěla prsty, znovu si postěžovala a dodala o něco hlasitěji: „Panečku, takhle ztuhlé už dlouho nebyly.“

Cam ani nezvedla hlavu. „Rozchoď to.“

„Asi mám křeč. Myslím, že se nemůžu hýbat.“

„Tak to potom nemůžeš jít ani do školy.“

Musela uznat porážku. „No jo, už jdu.“

Schoulila se do klubíčka, zhoupala se a vyskočila do stoje. Rukama si přitom pomohla jen trošičku, trénovala vstávání bez nich. Napřímila se a skoro nezavravorala. Byla na sebe pyšná. Camilla však řekla jen: „Nepřežen to.“ A jako by tohle nebylo už samo o sobě dost zdrcující, dodala ještě: „Běž se podívat, jestli Pyrrha nepotřebuje pomoci se snídání.“

„Dobře. Nejspíš už jí má ale hotovou, dneska nám to trvalo večernost. Možná nám i vystydlo jídlo,“ povzdechla si roztouženě.

Camilla vzhledla od poznámkového bloku a kriticky si změřila vrabčí hnízdo, které protahování a skákání rozhodně nevylepšilo. „Ať tě učeše,“ prohlásila. „Já budu mluvit.“

„Paráda! Změřím ti to.“

„Mám hodinový strojek.“

„Tohle zní tak směšně, Cam. Nikdo to tady nenazývá *hodinovým strojkem*, říkají tomu *hodinky*.“

„Budu si to pamatovat. Přestaň se vyhýbat snídani.“

Zkusila ještě chvílku zdržovat. „Mohla bys za mě alespoň napsat: *Miluju tě, Palamede*, prosím? Napiš: *Miluju tě, Palamede, Nona*.“

Camilla Hecta jí bez zardění vyhověla, ačkoli v tom jí musela Nona věřit. Když si předřepa a zahledla se na tužku klouzající po papíře, nerozeznala jediné slovo. Nepoznávala dokonce ani písmena ze žádné abecedy, co jí zatím ukázali. Vyjma ní to všechny fascinovalo. Na Cam byl ale spoleh. Když se tužka konečně zastavila a zpráva byla kompletní, nakoukla jí Nona přes rameno. „Díky. Tebe miluju taky, Camillo,“ ujistila ji. „Už víš, kdo jsem?“

„Holka, co se snaží vyhnout snídani,“ opáčila Camilla stroze.

Potom se však na Nonu ohlédla a věnovala jí jeden ze svých vzácných letmých úsměvů. Připomínal záblesk slunce na kapotě auta na dálnici. Cam se poslední dobou usmívala jen zřídkka, a proto Nona hned věděla, že je čeká dobrý den.

V kuchyni panovalo šero, stejně jako všude jinde. Mezerou mezi závěsy pronikalo dovnitř bledé namodralé světlo a z opotřebované plotýnky, kterou jí téměř zcela blokovala druhá osoba, s níž žila, stoupala slabá oranžová záře. O několik bytů dál kvílelo dítě v typickém ranním miminkovském záchvatu, a tak Nona našlapovala co nejtíšeji, aby ten kravál ještě nepřizivovala. Sousedí vespod dupání nesnášeli a Pyrrha říkala, že mají styky v domobraně, takže je nebylo radno vytáčet, nemluvě o tom, že prý měli devadesát procent času kocovinu. Připadalo jí to nefér, protože soused *nad* nimi se nikdy nezouval a dupal jako o život. Nona měla zato, že by si na to mohli tím

pádem stěžovat, jenže Pyrrha ji odbyla s tím, že ani jeho nesmějí narknout, protože je to polda. Říkala tomu *sendvič na hovno*. Pyrrha vždycky věděla všechno o všech.

„Hotovo? Právě včas,“ přivítala ji Pyrrha, aniž se otočila od plotýnky.

Pyrrha v ruce držela lahev oleje ve spreji, kterou namířila na pánev, stříkla do ní a rozetřela bledé kapičky stěrkou. Měla na sobě kalhoty od pyžama a vestu bez spodní košile, takže oranžová záře plotýnky dávala vyniknout jizvám na jejích šlachovitých pažích. Volnou rukou naslepo zašátrala po nádobí ve skříňce. Nona k ní přistoupila, vytáhla drátěný košík a začala odpočítávat talíře. „To budou lívance?“ zeptala se.

„Vezmi misky. Máme vajíčka,“ opáčila Pyrrha.

Takhle zblízka Nona cítila olej na pánvi a sledovala Pyrrhu, jak prudce vidličkou míchá ostře oranžovou hmotu. Dokonce i ve tmě vajíčka zářila, jako by byla radioaktivní. Potom Pyrrha vyčila směs do pánve, kde se na okrajích začala vejce okamžitě připékat. Nona vytáhla namísto talířů dvě oprýskané misky. „Copak v té škole neučí počty?“ zeptala se Pyrrha.

„Ale, Pyrrho, vždyť je to hrozně horké. Nemůžu mít něco studeného?“

„Jasně. Nech si je vychladnout.“

„Fuj, tak jsem to nemyslela.“

„Budeš mít vajíčka, špunte, smiř se s tím. Co tvoje sny?“

„Pořád stejné,“ odpověděla Nona a neochotně sáhla po další misce. „Kéž by se mi projednou mohlo zdát o něčem jiném. Máš nějaké sny, Pyrrho?“

„Ovšem. Zrovna dneska se mi zdálo, že jsem měla tiskovku, jenže jsem měla holej zadek, žádný kalhoty,“ vyprávěla Pyrrha, zatímco na pánvi okrajem stěrky převracela a rozrývala křiklavě oranžovou hmotu. Nona se zachichotala a Pyrrha po ní střítila pohledem. „Nebyla to sranda, děvče. Věděla jsem, že dokud se budu schovávat za pulťkem, bude to v pohodě, ale neměla jsem tucha, co budu dělat, až si zas půjdu sednout. Nejradši bych se propadla do země.“

„A to jako vážně, nebo si ze mě utahuješ?“ zeptala se Nona po další vlně smíchu.

„No vážně, přísahám. Ale i tak běž udělat další čárku k vtipům o zadcích.“

Nona s radostí vstala od stolu a přešla k velkému archu hnědého papíru na zdi. Sáhla po tužce a počkala na instrukce. „O jedno výš,“ navigovala ji Pyrrha. „Teď jedno doleva a jsi tam.“ Nona poslušně zaznamenala další čárku.

Spočítala jednotlivé značky. „To je tenhle měsíc už sedmý. Ale když si je vymýšlíš, nemělo by se to počítat. Palamedes by řekl, že manipuluješ daty.“

„Já jsem svým děvčatům neuměla nikdy nic odeprít,“ konstatovala Pyrrha. Vypnula plotýnku, shrnula část vajíček do Noniny misky a pak pánev na plotýnku vrátila a překryla ji utěrkou, aby jídlo nevytydlo. Oprášila si ruce a řekla: „Jez. Já tě učesu.“

„Díky, přikývla Nona, vděčná, že si rozumějí i beze slov. „Cam říkala, že tě mám požádat. Mohla bys mi uplést copy?“

„Jak si madam přeje.“

„A mohl by to být jeden velký cop a dva malé po stranách?“

„Jasně, pokud to stihneme.“

„Drží líp než obyčejný cop,“ vysvětlila Nona a v zájmu pravdomluvnosti dodala: „A když mám copánky, pořád si žužlám konečky. Chci se zbavit pokušení.“

„Jako my všichni. Taky se nesmím pořád mučit zíráním na šuplík s cigáry.“

„Nevytahuj znovu ten argument o smogu ve vzduchu a pasivním kouření,“ vyhrkla Nona poplašeně, ale vzápětí si uvědomila, že to nejspíš znělo moc příkře. „Cigarety ti škodí a já tě miluju, Pyrrho.“

„Dokaž to,“ pobídla ji Pyrrha a kývla bradou k vajíčkům.

Nona jedla, zatímco jí Pyrrha krátkými, prudkými pohyby rozčesávala dlouhé černé prameny vlasů. Už jí sahalo skoro k bedrům a byly hebké a splývavé jako voda. Stříhaly je každý čtvrtý stříhací den, ale ne *každý* stříhací den, protože s tím byla spousta práce a protože si lidé podle Camilly tolik nevšimají, jak moc vám rostou

vlasý, když už je máte dlouhé. Camilla s Pyrrhou měly obě krátké vlasý, což jim Nona záviděla. Cam měla tmavě hnědé mikádo k bradě, které člověka hezky hladilo po tvářích, zatímco Pyrrze na oholené hlavě rašilo tmavě cihlové strniště připomínající vlhkou rudou hlínu na staveništi. Pyrrha vlastně obecně svými barvami připomínala staveniště — syté, suché odstíny hnědé, zaprášené tóny jílu a rudé odlesky zrezivělého kovu. Byla hubená, šlachovitá se širokými rameny, zatímco Camilla byla vysoká, štíhlá a ladá. Noně připadaly obě úchvatné.

Camilla do kuchyně dorazila ve chvíli, kdy Pyrrha dokončovala první cop a Nona se přinutila začít vajíčka *žvýkat*, což byl jeden z mučivých kroků na cestě k jejich *sněžení*. „Vajíčka?“ prohodila Camilla nešťastně. „Copak jsme nevyalezli nový zdroj bílkovin?“ Evidentně to vůbec nebyla Camilla.

Nejsnáze se to dalo vždycky poznat podle očí. Palamedes měl vlídny, byť studené hnědošedé oči, jako holá země za chladných rán z Nonina dětství, zatímco Camilla měla čiré, šedé oči, ne jako zakalený led, spíš jako dokonale čistý led z pohádkových knížek. Nona je však dokázala rozeznat i z dáلكy, na což byla patřičně pyšná, protože jinak sdíleli jedno tělo. Rozdíl byl však v držení onoho těla. Camilla chvíli nepostála, neustále se ošivala, přešlapovala, nebo si prokřúpávala klouby na prstech, a Palamedes stál jako zařezaný — jako by hráli Horkou čokoládu a ten, co má babu, koukal přímo na něj. Horká čokoláda byla ve škole zrovna v módě a Nona se v té hře chtěla zdokonalit.

„Maso se teď dá sehnat jen na černém trhu,“ konstatovala Pyrrha a začala zaplétat druhý cop. Palamedes mezitím nasypal do šálků hrubou černou instantní kávu. „Dáš si, Nono?“ zeptal se nepřítomně, přestože pokaždě odpovéděla: „Ne, ale děkuji.“ Palamedes rád dával lidem na vybranou. Dokonce i počkal, dokud neřekla: „Ne, ale děkuji,“ a teprve potom zalil horkou vodou jen dva hrnky. Černá bez mléka, protože jim došlo. Jeden z hrnků postavil tak, aby na něj Pyrrha dosáhla — zrovna se natahovala přes pult pro sponku —, a druhý si nechal pro sebe. Do vlhkého vzduchu stoupala pára a Nona se

nadechla příjemně hořké vůně kávy. „A i tak za těžký prachy dosta-
neš leda masovou ruletu,“ dodala Pyrrha. „To, co si řezník nechává
pod pultem, je jen z deseti procent polstrování, zbytek jsou vnitř-
nosti a chrupavky.“

„Polstrování? Která část to je?“ zajímalo Nona.

„Velmi výživná část,“ poučil ji Palamedes.

„Ta, co jsem vystrkovala ve svém snu,“ objasnila jí Pyrrha.

Nona se zasmála, vstala od vajíček a udělala na hnědém archu
další čárku. Palamedes ji roztržitě sledoval a pak zamumlal: „Dobro-
tvivý bože, dvě za jeden den? Jak jsme vůbec kdy mohli být na pochy-
bách? Kašli na maso, žertoval jsem. Na polstrování bychom beztak
neměli, ani kdybych vydával tvrdou pornografi.“

„Kéž bys to aspoň zkusil,“ zabrbkala Pyrrha. „Ty nikotinové náplas-
ti mě zabijou.“

„Jestli se ve mně snažíš vzbudit pocit viny, tak necítím vůbec nic,
díky,“ opáčil Palamedes. „Cam na své zdraví velice dbá. To ona mi
zakázala psát podprůměrné erotárny. Nepřeje si, aby náš poslední
dar vesmíru byly příběhy o lidech, kteří souloží na narozeninových
dortech. Což mi připomíná, Pyrrho... máš chvílku? Včera jsi přišla
pozdě a nestihli jsme si promluvit.“

„Protože nás nutí dělat přesčas,“ postěžovala si Pyrrha. „Každou
půlhodinu musíme vypnout sbíječky a schovat se.“

Nona cítila, jak jí Pyrrha připevnila poslední cop k hlavě a pak ho
mozolnatou rukou uhladila. „Ať je ta miska prázdná, Nono,“ pobídla
ji a natáhla se pro svůj hrnek, zatímco do sebe Palamedes naházel
několik soust vajíček. Potom si oba odnesli snídani do ložnice a za-
vřeli se tam.

Nona se ocitla o samotě. Zadívávala se na žlutou hmotu s černými
flíčky pepře. Vajíčka se dala zalít libovolným množstvím řídké, pá-
livé červené omáčky, jenže to Noně nechutnalo. Potom se zadívávala
k oknu za závěsy. Bylo pootevřené. Sice jen na úzkou škvíru, ale lžici
by tou mezerou prostrčila. A Pyrrha přece říkala, že má být ta miska
prázdná. Jenže podle Palameda už Nona abstraktní koncepty chápa-
la, a tudíž se nesměla vymlouvat na to, že si něco vyložila doslovně.

Znovu si vejce prohlédla. Rozhodla se pro čestný kompromis a naložila si do úst tři sousta. Potom bezhlesně došla k zavřeným dveřím. Nemohli od ní očekávat, že nebude špehovat a ještě k tomu snít, co jí dali. To by se přemáhala už dvakrát.

„— dávno probrat datum,“ říkala právě Pyrrha.

„Jestli ji chtějí dřív, musí jim téct do bot. Dali nám rok.“

Oba poodešli od dveří, což Noně poslouchání ztížilo.

„— něco od tvé s—,“ mumlal Palamedes Camillíným hlasem.

„—šle nějaké chlapy, aby pročesali naleziště B... možná zítra bychom —“

„— naleziště C... slibné. Víme, že jim patří ta budo—“

„—ezpečná naleziště nejdřív. Čím blíže ke kasárnám... se provalí, že hledá—“

Bavili se dál, ale ztišili se natolik, že Nona nerozuměla jedinému slovu a slyšela jen *mna mna mna*. Přestala žvýkat a přitiskla ucho ke dveřím tak těsně, jak se jen odvážila. Odměnou jí byla Palamedova slova:

„— mohli na kasárna zaútočit už dávno. Odkládají to. Proč?“

„Ty víš proč,“ zamumlala Pyrrha. „Jakmile tam vpadnou a vyženu ty poslední ubožáky, co si tam rozdělují krysy a sedativa, zahalí to vyjednávání jako černý mrak. Kohorta při obléhání umírá jako každý jiný... nakonec.“

„V tom případě je tohle naše poslední šance něco změnit. Jaké jsou tvoje *rozkazy*, velitelko?“

Pyrrha hlasitě žvýkala. „Tou jsem přestala být, když jsem umřela, Palamede. A beztak to byl jen zdvořilostní titul. Máš tu mrtvé velitelů, jestli po nějakém tak toužíš.“

„Pyrrho,“ zatlačil na ni, „proč utíkají? Proč se Krev Edenu stahuje, když drží v ruce všechny trumfy? Každý se špetkou selského rozumu a taktického myšlení musí vidět, že teď by měli jednat. Tak dlouho jsi měla přístup k tolika důvěrným informacím, opravdu mi chceš tvrdit, že tě nenapadá, proč to dělají?“

„Jen to klidně řekni, nejsi přece puritán,“ pobídla ho Pyrrha. Její hlas byl stejně hluboký, příjemný a lehce chraplavý jako vždycky,

přesto v něm Nona zachytila podtón, který neuměla zcela zařadit. Kdyby Pyrrze viděla do tváře, pochopila by to snáz. „Celou tu dobu jsem chrápala s nepřítelem a nic jsem z toho nevytřískala, co? Krev Edenu je dům s mnoha místnostmi a já chodila jen do jedné z nich. Jasně, napadá mě toho hodně.“

„V tom případě nám to musíš říct —“

Přerušil ho zvuk kovu o plast, jako by někdo vyškraboval z misky poslední sousta vajec. „Ne. Nehodlám riskovat, že byste vy dva museli podstoupit výslech.“

„Nejednej s námi jako s dětmi.“

„S dětmi? Jednám s vámi jako se správcem Šestého a jeho rytířkou. Ani jeden z vás nemá potřebný výcvik k přežití výslechových metod Krve Edenu,“ namítla Pyrrha. „Nemysli si, že v Camillině těle bys to měl nějak jednodušší. Nemáš ani ponětí, jak vypadá mučení KE, a na to, abych vás to naučila, bych potřebovala pět let.“

„Přestaň se ohánět tím, že nemáme dost času se něco naučit, a začni nás učit, Pyrrho. Jsme docela bystří žáci.“

Ozvalo se usrknutí kávy. Pyrrha vždycky pila nahlas. Říkala, že si pořád ještě nezvykla na své zuby. „Jasně, můžu vás naučit pár drobností. Na Camillin výcvik bych ale potřebovala svého nekromanta.“

„Proč?“

„Protože ty potřebuješ, aby bylo učení přínosné, zatímco Cam potřebuje výzvu.“ Následovala krátká odmlka. „Nebo,“ navázala Pyrrha rozvázně, „bys mohl kývnout na můj první návrh. Vyřešilo by to spoustu problémů —“

Palamedes ji utnul zhrublým Camilliným hlasem, a o to hůř mu bylo rozumět. „Byl to krásný návrh, Pyrrho, a skoro úplně nepoužitelný. Nemůžeme vyslat naše síly na pátrací, záchrannou misi. Eden by se obrátil proti nám, dokonce i naše vlastní buňka. Musíme bojovat chytře.“

„Kdybys chtěl bojovat chytře, soustředil by ses právě na onu záchrannou misi, ne na kasárna. Tohle Cam nepomůže. Je bez sebe vzteky. Dokonce vzteklejší než ty. Tohle je k ničemu.“

„Díky za zhodnocení stavu mé rytířky,“ prohlásil Palamedes zdvořile. „Vážím si tvého postřehu.“

Pyrrha si odfrkla. „Pána se to dotklo... Jsem už moc stará na to, abych chodila kolem horké kaše, Palamede, tak promiň, že ti to povím na rovinu, ať se můžeme pohnout dál. Kašli na kasárna a přestaň se snažit stát se lidovým hrdinou. Tenhle boj jsme už prohráli.“

„Prohráli? Mohly by se tam stále ukrývat dvě stovky li—“

„Optimistický odhad.“

„Udělal bych to, i kdyby tam byli jen *dva*. Je to odporná smrt, takovou si nezaslouží nikdo. A co víc, jakmile je po všem... ta Řeka...“

„Hej, třeba by nám to uvolnilo ruce. Jako když vymáčkneš hnis z vředu.“

„Tomu sama nevěříš.“

„Ne, nevěřím. Nejprve vymáčkneš krev, až pak hnis,“ uznala Pyrrha a znovu si usrkla kávy. „Vím, jak to chodí. Měl jsi včera slyšet lidi na šichtě. Jsou jako na trní, kdy už se něco semele. Čekají jen na Klany. Jeden chlápek mi povídal, že jakmile se vyklidí kasárna, bude konečně po všem, další prohlásil, že by přivítal s otevřenou náručí i regiment Kohorty, kdyby s sebou přivezl zásoby a rozprášil gangy. Půlka mých chlapů by tu druhou zaškrtila pro sebemenší prkotinu. Takhle to dopadá, když naženeš dohromady uprchlíky z dvaceti různých planet a přinutíš je žít pospolu v domnění, že se sjednotí proti společné hrozbě... Tuhle chybu dělala vždycky. Říkala jsem jí to už před dvaceti lety. Krátkodobě to funguje skvěle, jenže jim musíš dát budoucnost, jinak se to celé rozpadne. My jsme se dopustili stejné chyby, Palamede. Můžeš mít kasárna, nebo své lidi — nebo ani jedno z toho. Nemůžeš zahlásit ‚volím oboje‘ a čekat, že ti vesmír půjde na ruku.“

„Tohle až podezřele připomíná poráženecký postoj, Pyrrho.“

„Vážně? Vždyť víš, že bych to nejradši vzdala. Tohle je fraška. Víš, že jsem připravená sebrat Nonu a odvézt ji odsud pryč — jen co se smíříš s tím, jak se věci mají.“

„A jak by sis to představovala?“

„Co zkusit loď?“

„Jestli máš v montérkách schovanou loď, sem s ní.“ Palamedes nepatrně zvýšil hlas. „I kdybychom nějak vyřešili otázku *jak*, můžeš mi říct, *kam* bychom se vydali, Pyrrho? Co bychom dělali?“

„Kamkoli,“ opáčila prostě. „A cokoli. Byla jsem deset tisíc let mimo službu... Jsem ochotná zkusit všechno.“

Následovalo krátké ticho a pak další srknutí. Když Palamedes promluvil znovu, zněl velice vážně. „Ve skutečnosti tady žádný rozpor není. Všichni jsme ve své podstatě rukojmími. Tři miliony lidí tisíci se na thanergickém planetoidu miliony kilometrů od nás. Devět milionů lidí jen v tomhle městě...“

„Jenže to nejsou *tvoji* lidé, ať se na to díváš jakkoli.“

„*Devět milionů*, Pyrrho, to je jako celý Sedmý a Osmý dohromady. Tři miliony plus devět milionů plus šestnáct. Nemůžeme je jen tak opustit.“

„Jsi moc soucitný. A víš, kdo soucitný není? Krev Edenu ani já,“ prohlásila Pyrrha. „Kdybys mi dal na vybranou, jestli my tři, nebo těch dvanáct milionů plus šestnáct, bez mrknutí oka bych zvolila nás. Neposloucháš mě. Krev Edenu si vybrala taky... Trpíme prohrála. Přívrženci Živé a Ktésifónské křídlo nás nezachrání. Mervské křídlo zatím pořád drží pohromadě, což je *jediná cesta ven*. Teď o všem rozhodují Nadějní. A já velitele jako Marná Naděje dobře znám. Ti se vynoří, když lidé potřebují vůdce, a na ztráty nehledí. Blíží se čistka, Sexte. Tahle Krev Edenu má všechno na háku.“

„Dřív to tak ale nebývalo.“

„Nemáš ani páru. Poslouchej mě. Tuhle Krev Edenu jsi ještě nezažil, ne pořádně. *Tahle* Krev Edenu dává odjakživa v sázku úplně všechno, jen aby přežila ještě jeden den... vlastně ani nevím, jestli chce zjistit, co je k tomu vede. Protože víš co? Gideon je po smrti a já už mám taky všechno na háku. Hlavní pro mě je teď zachránit naše zadky.“

„Nevěřím ti.“

„To bys měl. Víím o jednom malém měsíci, který ještě není úplně překlopený. Má dobrou půdu, dýchatelný vzduch. Gideon tam kdysi chtěl uprchnout. Umím farmařit... Můžu to tebe, Cam i Nonu naučit. Můžu vás naučit trpělivosti. To je moje superschopnost. A jakmile se mi do rukou dostane nějaká loď, popadnu vás a letíme.“

Následoval další šramot a pak se ozvalo tlumené zamečení budíku, jako by byl schovaný v něčí kapse. Palamedes cosi zahuhlal, nepochybně prosté slovo, a pak rychle dodal: „Musím jít.“

„Tohle je na tom to nejlepších, vid? Že se můžeš vyvlíknout z nepřímých rozhovorů.“ Téměř okamžitě Pyrrha o něco tišeji dodala: „Hloupý vtip, omlouvám se, správce. Zapomínám, že sis na to sdílení ještě nezvykl.“

„A nikdy nezvyknu. Jak jistě chápeš. Poslyš, přijdeš pozdě do práce a Nona do školy.“

Pyrrha znovu ztlumila hlas, takže Nona zachytila jen: „—cháváme chodit do —?“

„Chci, aby byla co nejklidnější. Můžeš nějak popohnat naleziště B?“

„Dodělám to dneska, i kdybych tam na to zůstala sama. Neboj.“

Nona sklopila zrak k posledním žlutým chuchvalcům ve své misce, tiše polovinu z nich nabrala a vložila si sousto do úst. Usoudila, že je velké tak akorát a může ho bez žvýkání rovnou polknout, aniž by se udusila nebo stačila zachytit jeho chuť. Určitě nevydala ani hlásku, přesto na ni Camilla — a ona okamžitě poznala, že je to zase Camilla — z pokoje zavolala: „Jak dlouho už posloucháš, Nono?“

„Mluvili jste dost nahlas, takže skoro celou dobu,“ odpověděla Nona přes vajíčka.

„Doufám, žeš aspoň dojedla tu zatracenou snídani,“ zabrblala Pyrrha.

Camilla stála u kuchyňského pultu a mechanicky do sebe házela jídlo, zatímco Nona rozbalila sterilizační tabletu a hodila ji do kýble s šedou vodou na umytí nádobí. Pyrrha si jednou rukou držela zrcátko na stole a druhou si holila tvář. Nona čistou, pronikavou vůni mýdla na holení zbožňovala, a stejně tak zbožňovala, jak si Pyrrha zkušeně a svižně holí tmavě zrzavé strniště z tváří a kolem rtů, i ty drobné červené tečky, co se jí objevovaly na kůži. Když zvedla ruku, aby ji po čerstvě oholené tváři pohladila, tečky se už smrskávaly a mizely. Cam stála u věšáků u dveří a houkla: „Klobouky.“ Nona je poslušně sundala a rozdala. „Masky,“ dodala Cam a Nona znovu poslechl. Klobouky byly ošklivé, se širokými krempami, dlouhými

kusy látky, které z nich spadaly na záda, a šňůrkami na uvázání pod bradou. Nona často přemýšlela o tom, že by ten svůj spálila. Koneckonců klobouky ani masky nepotřebovali — jenže právě v tom byl ten problém, že ano? Nona by nezakašlala, ani kdyby jí vítr vmetl kouř přímo do obličeje, a Pyrrha se nemohla spálit víc než na sytou tmavě hnědou. Camilla si zrovna rozmotávala zadní závoj klobouku, a tak Nona sklouzla pohledem k boční straně okna, kudy trhlinami v pásce pronikalo světlo a největšími dírami byla vidět i obloha.

Nebe nad městem mívalo kdysi sytě žlutou máslovou barvu. Teď bylo takové jen na úplných okrajích obzoru a ve zbytku se rozpínala modř jako skvrna na koberci. Dotýkala se dokonce i světla. Nona nenápadně šklubla závěsy a vykoukla ven skrze poničenou zatemňovací folii, aby si prohlédla svět venku. Místnost zalilo víc namodralého světla a Camilla vyštěkla: „Nono!“ Rychle závěs znovu zatáhla.

Pyrrha se zastavila u dveří s maskou na obličeji. Šlachovitými prsty sevřela kliku a prohodila: „Ještě si to projdeme. Jaké je tenhle týden heslo pro *všichni pryč*?“

„Výcuc,“ odpověděla Camilla.

„A pro *vzduch je čistý*?“

„Náklad,“ odpověděla Nona.

„Výborně. Kde máte stanoviště, kdyby se byt i jen *zdálo*, že se ta věc na nebi chystá konat?“

„Podzemní tunely u rybího trhu,“ řekla Camilla.

„Kryt pod dálničním mostem,“ dodala Nona.

„Deset bodů pro každou z vás. A co budete dělat, jakmile tam dorazíte?“

„Schovám se, dokud nepřijdeš,“ odvětila Nona a pak popravdě doplnila: „A zachráním všechna zvířata poblíž, která nebudou větší než krabice a budou spíš huňatá než chlupatá.“

„Jen pět bodů. Žádná zvířata, chlupatá *ani* huňatá. Na zvířata kašlu. Cam?“

Camilla už si spravila klobouk a právě si nasazovala veliké černé brýle — ty, na které nedala dopustit, přestože je měla na nose a uších mírně nakřivo. Palamedes i Camilla v nich vypadali trochu studeně

a přísně, ale řešily Palamedův problém fantomové končetiny. Bez nich měl tendenci si pořád postrkovat po nose něco, co tam nebylo. A Camille se podle Nony ty brýle tajně líbily.

Nasadila si je, zamyslela se nad otázkou a pak řekla: „Budu bojovat.“

„Nula bodů. Jestli se pustíš do křížku se zvěstovatelem, bude to tvůj konec, Camillo.“

„Tvrdíš ty,“ namítla Camilla.

„A mám to podložené důkazy. Hecto —“

„Jestli bude Camilla moct bojovat, tak bych *já* měla mít dovoleno nechat si pár psů,“ ozvala se Nona rozhodně. „I těch chlupatých.“

Pyrrha obrátila oči ke stropu v němé modlitbě. Její povzdech hlasitě zachraptěl ve ventilátoru masky. „Kdysi jsem velela šikům,“ zamumlala, ale nezdálo se, že by svá slova směřovala na kteroukoli z nich, „a teď mám na krku bláhové hrdinky a chlupaté psy. Přesně tenhle trest by mi vybrala i ona. Krucinál, ta se právě někde svíjí smíchy... Tak pojďte, děcka. Ani mě nehne procházet se v tomhle vedru.“

Pyrrha pro Nonu pracovala, Camilla se o ni starala a Palamedes jí učil. Všichni vycházeli z předpokladu, že Nona není obyčejná dívka, ale že je ve skutečnosti jen jedna ze dvou lidí. Nona žádné ze svých možných jmen neznala. Palamedes jí je neprozradil, aby ji zbytečně neovlivňoval. Jedním z důvodů, proč jí říkali *Nona*, bylo to, že když jí zachránili a přivezli sem, mumlala zpočátku jen *Ne, ne*. Z *nene* se postupně stalo *Nona*, a navíc slovo *Nona* znamenalo *Devět* a devítka byla z nějakého důvodu důležité číslo.

Věděla, že její tělo patřilo jednomu ze dvou lidí, a ji to tělo velice zajímalo. Kdykoli se na sebe podívala do zrcadla, viděla pleť v odstínu kartonu od vajíček, oči žluté jako rozmíchané žlutky a vlasy barvy spáleného dna pánve. Ale co bylo důležitější, připadala si nádherná. Měla úzkou, oduševnělou tvář a ústa, která mohla velmi snadno působit smutně a odtažitě. Zároveň však měla hezké bílé zuby, když už je vycenila v úsměvu, který z nějakého důvodu vypadal smutně, nehledě na to, jak šťastná byla, a klenutá černá obočí, jako by se v jednom kuse chtěla na něco zeptat. I teď se svým odrazem v zrcadle mluvila. Když se narodila a nebyla ještě tak stydlivá, občas se opřela tváří o svůj odraz a snažila se ho dotknout. Camilla jí jednou přistihla, jak sama sebe v zrcadle líbá, a napsala o tom šest stran poznámek, což bylo velmi pokořující. Nejenže si Nona nesměla nechat jediné tajemství pro sebe, ale navíc se každý její krok a slovo zaznamenávaly.

Ohledně toho samolibku napsala Camilla šest stran, a dalších dvacet měla k Noniným očím. Ty žlutkové oči patřily oné druhé

osobě, té druhé dívce. Takhle fungovala těla jich všech, nejen to Nonino. Čtyři páry očí, které patřily někomu jinému. Pyrržiny tmavě hnědé oči původně seděly ve tváři jejího mrtvého nejlepšího přítele, Camilliny čiré šedé oči měly být Palamedovy a naopak jeho zimní duhovky patřily jí. Noniny oči měly teplou, sytě zlatavou barvu, barvu polední oblohy — tedy oblohy *předtím*, než ji pohltila ta modrá skvrna.

„Oči prozradí všechno,“ vysvětlil jí Palamedes. „Když se někomu plně oddáš, jeho duše se v té tvé promítá skrze barvu očí. Proto už se nikdy nebudu z Camilliny tváře dívat svými vlastníma očima.“

„Takže ve mně je někdo další? Nebo... *já* jsem ten někdo?“ V tomhle bodě se pokaždé ztratila.

„Možná ano, Nono, možná ne. Oči mohou prozrazovat i to, že je duše v něčím těle dočasně. Tvoje jantarové oči by mohly znamenat, že jsi jako Camilla a já, nebo taky můžou být průvodním znakem něčeho jiného. Ať tak, či onak, zdá se, že jsi utrpěla... velký šok.“

„Možná je to jen ztráta paměti,“ namítla Nona nejistě.

„Stává se to,“ připustil Palamedes vyhýbavě.

Nezáleželo jí na tom, čí oči jsou čí, ale byla trochu marnivá a líbilo se jí, že je tak hezká. A brzy zjistila, že ji za hezkou považují i ostatní. Jednou, to už bylo dávněji, stála zrovna ve frontě na prací prášek, zatímco Camilla šla pro něco jiného, co zapoměly, když vtom jí muž ve frontě za ní řekl: „Hej, krasotinko, kde ses celý můj život schovávala?“ Nona popravdě odpověděla, že neví, a on se hlasitě rozesmál. Potom si stoupl k ní a dotkl se jí na boku, kde měla zastrčenou košili. V obchodě bylo narváno. Spousta lidí tam na něco čekala a regály byly plné věcí a pak tam byli ještě zaměstnanci, kteří dohlíželi na to, aby zákazníci nekradli, takže tam skoro nebylo k hnutí a nikdo nevěnoval Noně a tomu muži sebemenší pozornost.

Když se Camilla vrátila, muž se s Nonou stále snažil mluvit. Nona musela Camille přeložit, co jí říkal, a Camilla se mu pak zadívala do očí a ledabyle se dotkla jílce dýky za pasem kalhot. Teprve potom se muž stáhl na konec fronty.

„Jestli na tebe ještě někdo sáhne a nebudu to já nebo Palamedes, nebo Pyrrha,“ nabádala ji Camilla později, „uteč. Sežeň jednoho z nás. Nikdy nevíš, co po tobě takoví lidé můžou chtít.“

„Tehle mě chtěl vidět nahou,“ opáčila Nona. „Šlo o sex.“

Camilla se zajíkla a rychle to zamaskovala kašlem, načež do sebe vyklopila celou sklenici vody. A potom vykoktala: „Jak jsi to poznala?“

„Takhle se lidé tváří, když tě chtějí vidět nahou a jde o sex,“ pokrčila rameny Nona. „Mně to nevádí.“

Camilla jí po chvíli řekla, že není dobrý nápad, aby se Nona svlékala před cizími lidmi, a taky že by v nich neměla podněcovat myšlenky na sex. Sex je prý vyloučený. Na světě je už tak dost problémů. Podle Camilly stačilo i to, že Noně na začátku pomáhala s koupáním. A taky si k tomu Camilla potom sepsala stohy poznámek.

To se stalo v době, kdy Nona už mluvila, ale ještě nebyla společnosti prospěšná. Tehdy pro ni bylo těžké s Pyrrhou, Camillou a Palamedem žít, protože měla pocit, že nijak nepomáhá. Pyrrha uměla skvěle plánovat a byla velice zručná. Během pěti vteřin dokázala kohokoli přesvědčit o čemkoli, takže spoustu toho, co vyhrála v kartách, dali za jídlo. Řídila jejich domácnost s vojenskou přesností, jak tomu říkala Camilla. Právě Pyrrha je nutila učit se kódová slova pro *vzduch je čistý a nebezpečí*. Měnili je každý týden a Nona je o víkendu vybírala, protože jí to pomáhalo si je zapamatovat. Pyrrha jim taky stanovila speciální kódová označení pro *někdo nás sleduje* („rudá stuha“) a *někdo nás poslouchá* („smaženky“). Měli dokonce i šifru pro *důležitý zdroj, pojd' mi s ním pomoci* („háček“), ale potom Palamedes prohlásil, že Pyrrha musí přestat považovat cigarety a alkohol za důležité zdroje, a proto tohle kódové slovo už dlouho nepoužili.

Pyrrha uměla vařit a byla tvrdá, a když jste vylezli na střechu jejich domu a položili kamínek na určitý sloup, dokázala ho sestřelit z opačné strany střechy se zavřenýma očima. Poslední dobou to už ale nedělala, nehledě na to, jak moc Nona škemrala, protože kulky byly dost drahé (byť stále levnější než maso). Takže Pyrrha zvládla vydělávat peníze a střílet. Taky to skvěle uměla s mečem, ale ani se

ho netkla, dokud nebyly všechny závěsy dokonale zatažené a dveře zamčené. Meče ukrývali za falešným prknem ve skříni.

Camilla uměla bojovat úplně se vším a nejlépe jí to šlo s noži. Trik s kamínkem ale nikdy s nožem nevyzkoušela, pokaždé řekla jen: „A co mi ten oblázek provedl?“ A pak Noně věnovala jeden ze svých drobných, krásných úsměvů. Palamedes říkal, že to je pro ni typické. Zdálo se, že po pár pokusech Camilla zvládne úplně cokoli — praní prádla, startování auta, otevření dveří bez klíčů, dokonce jí stačil pouze jeden rozhovor s tím ožralou z protějšího bytu, který mlátil manželku, a ten chlap se odstěhoval a už se tu nikdy neukázal.

Palamedovi to páliło. Tvrdil, že právě to je jeho superschopnost.

Jenže Nona neuměla ani střílet, ani bojovat, a ani jí to nepáliło. Měla jen milou povahu — sice to neplatilo pořád, ale Nona odmítala sebe samu považovat za semetriku, když měla v životě jen dva hysterické záchvaty a vlastně si na ně ani nepamatovala. A i kdyby na ně byla pyšná, dvěma záchvaty se člověk moc chvástat nemůže. Každý den brala do ruky meč, dokud jí to nečinilo žádné potíže, ale nehledě na to, jak těžký nebo lehký jí dali, stále s ním neuměla bojovat. Camilla ji chtěla učit, jenže Pyrrha to zatrhla, protože by pak nepoznali, kdyby se jí náhle vrátily nějaké vzpomínky.

Nona si nesměla hrát ani s kostmi, byť Palamedes s velkými šedými hrudkami kostní hmoty dokázal skoro totéž, co Camilla s mečem. Nona je mohla jen držet a plnit úkoly, které jí Palamedes zadal. Obvykle šlo o naprosté nesmysly, jako například: „Předstírej, že tu hmotu dokážeš natáhnout. A teď ji natáhni.“ Nebo: „Předstírej, že se můžeš dotknout vnitřku. Rozevři ji.“ Nikdy se nezlobil, když jí to nešlo, jen se vždycky tvářil zadumaně, jako by bylo nadmíru zajímavé, že něco takového Nona nedokáže.

Zpočátku se o sebe neuměla postarat, ale postupně se naučila zapínat knoflíky košile, zavázat tkaničky, namydřit se ve vaně i nalít vodu do sklenice, aniž se jí roztrásla ruka a všechno vyšplíchala bokem. Vzpomínky na to, jak málo zpočátku zvládla, ji stále zahanbovaly. Během těch prvních dní, kdy dělala jen malé pokroky, na sebe měla vztek. Ale teď už zvládla sama skoro všechno. Věděla všechny

důležité věci, jako co má a nemá dělat v konkrétní části dne, nebo že lidské uši opravdu nejsou tak fascinující, aby do nich musela strkat prsty. Zpočátku na ni Palamedes, Camilla i Pyrrha často hleděli s udiveným šokem. Údiv v nich vzbuzovala pořád, ale v šoku už tak často nebyli. Naopak se jí dařilo je i rozesmát.

A teď se jí dokonce i dotýkali a občas si o to ani nemusela říkat. Pyrrha ji sem tam nečekaně objala, nebo ji popadla do svých svalnatých, šlachovitých paží a pak ji posadila na pohovku. Palamedes ji večer ukládal do postele a zastrkoval kolem ní deku. A když na ulici vzala Camillu za ruku, rytířka ji neodstrčila. Nona nechápala, proč se ostatní lidé dotýkají, jen když je to naprosto nezbytné. Zeptala se na to Camilly a ta jí odpověděla, že má umýt nádobí.

Nona už zvládala všechny základní věci, stále však bylo k uzoufání málo těch, v nichž opravdu vynikala. Byla dobrá v:

1. dotýkání,
2. utírání nádobí,
3. přejíždění rukou po koberci tak, aby z něj sebrala všechny vlasy,
4. spaní na mnoho různých způsobů a v mnoha polohách,
5. mluvení jakýmkoli jazykem, jakým mluvili na ni, pokud s dotyčným mluvila tváří v tvář a viděla jeho obličej, oči a rty.

Ukázalo se, že Palamedes a Camilla ovládají jen jeden jazyk. Pyrrha mluvila stejným jazykem jako oni a navíc se jakž takž domluvila dvěma jinými a znala pár slov a frází z pěti dalších. Jazyk, který uměli všichni tři, se tady mezi lidmi používal při obchodování, tudíž nebylo divu, že jím mluví. Zároveň však pomalu vycházel z módy, protože to byl jazyk zlých lidí. I tak se ale v městském dialektu občas ztráceli, nebo je zaskočila výslovnost. Nona rozuměla všem a uměla jim odpovídat tak, aby oni rozuměli jí. Nikdo se nikdy nezmínil, že by měla jakýkoli přízvuk. Palameda to mátl. Když jim poprvé prozradila, že s nimi mluví díky tomu, že je sleduje a potom napodobuje pohyby jejich rtů, dumal nad tím tak usilovně, až Camille přivodil migrénu.

Ve městě se mluvilo mnoha různými jazyky a dialekty kvůli uprchlíkům z jiných planet a kvůli přesídlování — ve frontách se skoro nic jiného ani neřešilo. Lidé na ni byli milejší, když mluvila jejich jazykem, protože předpokládali, že pochází ze stejného místa jako oni a prošla si tím, čím i oni. Spousta uprchlíků k cizím přistupovala podezřívavě, protože chtěli dobré přesídlení a báli se, že kvůli ostatním budou přesídlení na nějaké ošklivé místo. A většina z nich už si minimálně jedním takovým špatným přesídlením prošla. Všichni se teď tísnili na jedné ze tří planet a všichni se shodovali, že takhle je z nich nejhorší, byť Nona se vždycky za tuto planetu cítila trochu uražená.

A tak bydlela s Camillou, Palamedem a Pyrrhou ve třicátém nadzemním podlaží Budovy, kde byli skoro všichni nešťastní, ve městě, kde byli skoro všichni nešťastní, ve světě, kde každý tvrdil, že se zombíkům dá utéct, ale nemůžete jim utíkat věčně.

Mimo zdi bytu nesměla používat slova jako *zombíci*, *nekromanti* nebo *nekromancie*, a vlastně o tom nesměla mluvit ani doma. Nona namítala, že o všem ostatním se baví, tak proč ne i o tomhle, a dostalo se jí strohé Palamedovy odpovědi: to druhé doprovází pověry, to první pobouření, což Nona vůbec nechápala. A takhle to šlo celý její život. Příští týden měla oslavit šest měsíců a Pyrrha jí slíbila, že si za odměnu vyrazí na pláž (pokud tam mezitím neumístili minomety).

Nona byla vděčná za každý z oněch šesti měsíců. Bylo by chamtivé očekávat, že bude žít o mnoho déle.

Nonu nikdo nepodezíral, dokonce ani úplně na začátku. Jednoduše předpokládali, že je, jaká je, protože si prošla něčím strašlivým. A všichni znali alespoň jednoho člověka, který zažil něco opravdu strašlivého. Když se Camilly zeptala, jak na ostatní lidi působí, odpověděla Camilla: naivně. Pyrrha tvrdila, že se Nona chová, jako by se vzdala jedné ze svých dvou mozkových buněk. Nicméně ji v tom podporovala. Lidé prý milují hezké tupky.

Nona nechtěla být jen hezká tupka. Chtěla být užitečná. Tak trochu si uvědomovala, že není taková, jak doufali. I proto si sehnala práci, byť neplacenou.

Asi po čtyřech měsících, když se zlepšila natolik, že mohla vycházet ven, mluvit s lidmi a zapínat si vlastní košile, jí dovolili chodit dál než do garáží Budovy. Teď mohla i do okolních tří domů. Za jejich panelákem se ve dvou patrech starých kanceláří nacházela škola. Nona o přestávkách ráda postávala u plotu a sledovala děti, jak si hrají. To zaujalo tamní milou paní učitelku, která se jí zeptala, proč taky nechodí do školy. Nona popravdě odpověděla, že ji učí doma, a ta milá paní se zašklebila a chtěla vědět, kde Nona bydlí. Když zjistila, že Nona bydlí v Budově, nezalekla se, jen si na kousek papíru napsala patro a číslo bytu.

A pak se u nich ta milá paní učitelka jednou večer objevila a začala Pyrrze a Camille vyprávět o tom, jak úžasná její škola je a že tam chodí skoro dvacet dětí různého věku a s různými znalostmi. Prý se tam učí číst a psát a taky mají *každý* den hodinu přírodních věd a hrají si. Taky mluvila o tom, jak je pro děti uprchlíků důležité mít

pevný režim, a ptala se, proč to pro Nonu nechťejí, a Cam potom té milé paní řekla, že je Noně skoro devatenáct.

Milou paní učitelku to úplně zaskočilo.

„Ale vždyť je tak drobounká.“

Pyrrha jí pohotově vysvětlila, že toho má Nona za sebou opravdu hodně, že byla nemocná a pořád toho moc nesní, a proto je tak hubená a nedorostlá. Milá paní odpověděla, že to chápe, že spousta dětí má podobné zkušenosti, ale ani tak se jí nechce věřit, že by Noně mohlo být víc než čtrnáct. A potom dodala, že Nona očividně nezdědila postavu po otci, a usmála se na Pyrrhu. Než ji mohl kdokoli zarazit, vyprskla Nona smíchy a uvedla na pravou míru, že Pyrrha není její *otec*. Ta milá paní znejistěla — Nona to poznala podle jejích rukou — a navrhla, že by Nona přece jen mohla do školy chodit, že by mohla pracovat jako asistentka a pomáhat dětem s výukou. Oznámili jí, že Nona neumí číst *ani* psát, a na to ta milá paní řekla jen: Aha.

Jenže v tu chvíli už Nonu nadchla nejen představa hodiny přírodních věd *každý* den a hraní, ale také vznešenost čišící z pozice „asistentka učitelky“. A tak vyhrkla: Chci tam chodit, prosím a děkuji.

Ta milá paní navrhla, že by mohla Nona přijít další den a uvidí, jak to půjde. Nona byla u vytržení. Milá paní prohlásila, že je hlavní učitelka, ale že ve škole ještě mají úžasnou učitelku na přírodní vědy a že by bylo krásné mít v týmu ještě někoho. Jejich poslední asistentka bohužel tragicky zemřela. Na to Pyrrha prohodila: To máte dost brutální děti. Paní učitelka našpulila rty a odpověděla: Ne, zemřela při výbuchu vodárny. Než mohla Camilla, nebo především Pyrrha říct cokoli dalšího, Nona vykřikla: Ano, přijdu! A pak Pyrrha, ke Camillinu neskrývanému znechucení, začala s milou paní učitelkou nehorázně flirtovat, dokud se ta milá paní nerozloučila a neodešla.

Poté, co Pyrrha milou paní učitelku vyprovodila, Camilla, která mezitím přecházela po kuchyni, zvedla hlavu a chladně ji osočila:

„Co to mělo být?“

„Hasila jsem tu koudel, co nám hořela u zadku, moje naivní květinko,“ opáčila Pyrrha a zhroutila se do židle, která pod ní hlasitě

zavržala. „Považovala tebe a tady prcka za pracující dívky a mě měla za vašeho pasáka. Bůh ví, že víc bych si vydělala i pasením Augustina a Alfreda.“

„Co je to *pasák*?“ zajímalo Nonu.

To se však už bohužel nedozvěděla. Namísto toho dostala přednášku o tom, že nemá lidem říkat, kde přesně bydlí. Nona okamžitě propukla v dramatický pláč, ale na Camillu s Pyrrhou to neudělalo sebemenší dojem. A taky se shodly na tom, že v žádném případě a za žádných okolností do žádné školy nepůjde, ani zítra, ani jindy. Camilla tvrdila, že je to nebezpečné, a Pyrrha dodala, že je to sice škoda, ale nemůžou si dovolit takhle riskovat. Nona odešla do pokoje, lehla si na postel a zuřila.

Mnohem později, když se Nona koupala a Pyrrha na ni dohlížela — protože tehdy ještě stále existovalo riziko, že by jí mohlo přeskočit a utopila by se v patnácti číslech vody —, Pyrrha ledabyle prohodila: „Dobře, zkusíme to. Můžeš do té školy chodit, ale jen na dopoledne, a jen pokud si s námi nejprve nacvičíš odpovědi.“

Nona byla štěstím bez sebe.

„Proč? Jak? Opravdu?“

„Probrali jsme to s Palamedem. A on pak přesvědčil Hectu.“

„Já ho tak *miluju*,“ zaradovala se Nona a samým nadšením ponořila hlavu pod vodu, což obvykle nesnášela, protože měla hrůzu z toho, že se jí do očí dostane mýdlo. Když se znovu vynořila a zaprskala, napadla ji další věc: „Proč jsi s tou učitelkou flirtovala, když se ti nelíbila?“

Pyrrha na vteřinku přestala skládat prádlo vedle vany.

„Jak víš, že se mi nelíbila?“ zeptala se.

Nona to neuměla vysvětlit. „Poznala jsem to z držení těla — moc ses na ni nedívala, to je všechno.“

„Kéž bych tě kdysi měla ve svém týmu,“ zamumlala Pyrrha, ale na otázku neodpověděla.

A tak mohla Nona chodit do školy. Musela však tvrdit, že bydlí se sestrou a otcovým přítelem a že všichni ostatní jsou mrtví. Byla to tak fádni a nudná odpověď, že si brzy přála, aby jí Camilla s Pyrrhou daly nějakou zajímavější, čistě pro větší společenskou prestiž.

Nona sice byla oficiálně asistentka učitelky, ale rychle zjistila, že ji na škole zajímají jen tři věci. V první řadě ji bavily hry, potom hodina přírodních věd a nakonec barevné fixy, kterými mohla psát na bílou tabuli a pak to setřít hadříkem a čmárat znovu a znovu, co jen hrdlo ráčí. Hodinu přírodních věd měla popravdě ráda pouze proto, že během ní mohla hlídat Ňoumu, učitelčina psa, špinavou bílou kuličku se šesti nohama a něžnou povahou. Zatímco ona se starala o Ňoumu, ostatní museli balit kostky ledu do ponožek a hlavní milá paní učitelka, Joli, procházela knihy nebo popíjela obrovské hrnky horkého čaje. Během přestávek Nona dohlížela na to, aby nikdo nehodil balon do žádného z oken opuštěné sousední budovy. Kdykoli se to stalo, bylo po balonu, protože kvůli minám a hořlavinám pro něj do toho domu nesměli jít. Žádná z jejích povinností nebyla nijak náročná a Nona byla ve škole šťastná. Pochopitelně šlo o neplacenou práci, ale i tak ji těšilo, že když byla v obchodě nebo se bavila s lidmi, kteří pleli trávu v parku, a zajímalo je, co dělá, mohla odpovědět: „Pracuju ve škole.“ Vždycky na to řekli, že je to bohubírá činnost a že by sami něco takového nezvládli a klobouk dolů.

Nové informace Nona vstřebávala stejně obtížně, jako se učila s mečem a kostmi. Možná ještě hůř. V jednom kuse se to snažila ostatním vysvětlit, co nejpřívětivěji, samozřejmě: Její mozek ta fakta jednoduše nezajímala. Jako by jí to všechno už někdo kdysi řekl a ona to zapoměla. Při každé hodině, kdy seděla ve třídě plné dětí vzhledu u rozvrzané lavice na staré plastové židli, cítila, jak ty informace proudí jedním uchem dovnitř a druhým ven a zanechávají po sobě jen matný pocit *povědomosti*. Jako by to všechno už někdy slyšela. Učitelky ohromilo, že Nona dokáže mluvit všemi jazyky, ale Pyrrha jí uložila, aby na to řekla jen, že si prošla „spoustou přesídlení“, což evidentně jako vysvětlení stačilo. Milá paní učitelka se přestala snažit Nonu něco naučit, a namísto toho k ní přistupovala jako k hodné, opožděné kolegyni, která spolehlivě čistí tabule, stará se o mnohonohé psy a vysvětluje nejmenším dětem ve všech možných jazycích, kde je záchod — nic víc učitelky podle všeho nepotřebovaly.

Po prvním týdnu Nonu ve škole obklíčila skupinka pěti dětí a oznámila jí, že je odteď jejich kamarádka.

„Dobře,“ přikývla Nona.

„Pálivá Omáčka tě chce,“ bylo jí řečeno.

Pálivá Omáčka byla nejstarší dívka ve škole, čtrnáctiletá, ačkoli ta by měla všechny pod palcem v každém věku. Byla velice vznešená a mluvila jen zřídka. Na většině těla měla popáleniny a ve válce jí dovolili držet zbraň. Její skupina si dříve či později našla každého nováčka a oznámila mu: „Musíš se seznámit s Pálivou Omáčkou,“ a pak ho k Pálivé Omáčce dovedli a Pálivá Omáčka si vyhrnula košili a stáhla šortky a ukázala své jizvy. V čerstvém mase to mělo vzbudit úctu, ne znechucení, nicméně děti potěšilo i to, když se nováček rozplakal nebo se na to nechtěl dívat.

Sama Pálivá Omáčka byla ve svých náladách celkem konzistentní, stále stejně netečná. Moc emocí najevo nedávala, snad jen s výjimkou otevřeného pohrdání, které cítila ke všemu, vyjma hodiny přírodních věd.

Nonu zajímalo, proč jí Pálivá Omáčka chce.

„Jsi stará a můžeš nám sehnat drogy,“ odvětil Poctivec, kterému bylo dvanáct a sloužil jako poručík Pálivé Omáčky. „Bydlíš v Budově.“

Nona jim řekla, že nikomu drogy sehnat nemůže, ale je to nijak neodradilo. Přijali onu informaci se stoickým klidem. „Co je na Budově tak zvláštního?“ zeptala se.

„Nesmíme tam,“ prozradil jí Poctivec.

Jedno z dalších dětí, Krásný Rubín, dodalo: „Máma říká, že když tě chytanou v centru nebo vystřelíš do špatného okna, tak tě odvedou do té Budovy.“

„Ale vždyť si hrajete v garážích,“ namítla Nona. „Viděla jsem vás. Trefili jste jedno z aut tím velkým tvrdým míčem a tři hodiny pak ječel alarm.“

„Ano,“ uznal Krásný Rubín vchytrale, „jenže to není v Budově. To je garáž. Přes vzpěry vidíš ven, takže se to nepočítá jako *vnitřek* Budovy.“

„Musíš nám ukázat tu tajnou místnost, kam ukládají těla všech, co do Budovy odvedou a zastřelí, jinak už nebudeš naše kamarádka,“ oznámil jí Za Jitra Zrozený, který vystupoval jako vyjednaváč skupiny.

„Nemůžu,“ kroutila se Nona. „Vím o jediné tajné místnosti, a ta je u nás v bytě a je tam uložený jen válec s horkou vodou.“

Děti se poradily a shodly se na tom, že tohle je úplně na hovno, vůbec to nestačí a ani trochu to nesplňuje očekávání. Když však výsledek jednání přetlumočily Pálivé Omáčke, konstatovala pouze: „Mluví s Andílkem. A stará se o Ňoumu.“

Andílkem děti nazývaly všední, ztrhanou osobu nevýrazného vzhledu, která ve škole učila přírodní vědy. Těžko říct, čím si tu předzívku vysloužila, nicméně Pálivá Omáčka ji zbožňovala. Všechny děti ji měly rády, protože byla klidná a spravedlivá a den za dnem stále stejná, Pálivá Omáčka a její parta ji však uctívaly s láskou hraníčící téměř s posedlostí. Nona se starala o učitelčina psa a znala jeho jméno, a mohla jim tudíž podat hlášení o tom, jaká je jeho srst na dotek (příjemná) a jaký je jeho dech (odporný). A navíc s ní učitelka *mluvila*. Říkala jí věci jako: „Byl dneska Ňouma hodný kluk? Děkuji, Nono,“ což z Nony činilo vysoce postavenou osobu.

O Andílkovi se toho mnoho nevědělo. Děti ani netušily, kde bydlí, a Nonina pracovní doba jí bohužel neumožňovala učitelku sledovat až domů, aby zjistila, kde se onen domov nachází a co tam Andílek dělá. Camilla Nonu vyzvedávala každý den po obědě, kdy ve škole začínal kvůli vedrům povinný odpočinek, a hodina přírodních věd končila těsně před polednem.

Děti nakonec dospěly k závěru, že Nona představuje pro skupinu jen minimální přínos. A proto měla také nižší postavení. Rozhodně byla níž než Poctivec a Krásný Rubín a jen o ždíbínek výš než Za Jitra Zrozený. A pod Za Jitra Zrozeným se nacházel už jen jeden člen — sedmiletý chlapec, kterému ostatní říkali jednoduše Kevin.

Všechno to byla jejich skutečná jména — dokonce i Kevin se jmenoval Kevin —, nikdo však Noně nevysvětlil, kde ke svému jménu přišla Pálivá Omáčka. Rodiče neměla, takže se nebylo koho zeptat. Ostatní děti měly kolem sebe dohromady třináct dospělých, ale tento údaj výrazně vychyloval Za Jitra Zrozený, který měl hned pět otců: Nejstarší otec, Druhý nejstarší otec, Bratr otec, Mladší bratr otec a Nový otec. Nonu však více zajímalo čerstvé miminko v domácnos-

ti Krásného Rubína. Jeho matka občas dítě přinesla do školy a dovolila Noně, aby si prohlédla jeho nehtíky, které byly opravdu maličké.

Nona o tom všem vyprávěla při večeřích Camille a Pyrrze a občas i Palamedovi, obvykle s postranními úmysly, aby si ostatní přes její mluvení nevšimli, že nepoužívá pusu k jídlu. Všichni se shodli, že dokud je Nona ve škole šťastná, tak na ničem jiném nezáleží, ale kupování drog jí nekompromisně zatrhli.

„Však nekupuju,“ bránila se Nona. „Poctivec našel jiného kupce, takže ani nemusím.“

„Opravdu se jmenuje *Poctivec*?“ divil se Palamedes.

Nona zaváhala.

„Přijde mi, že ho tak oslovují. Každopádně by se tak ale jmenovat neměl, protože hrozně lže a snaží se to učit i mě.“

Nona toužila po tom, umět lhát, jenže tělo ji neustále prozrazovalo a ona nevěděla, jak mu v tom zabránit. Zpočátku vítězoslavně upozorňovala na každou z Poctivcových lží, dokud si ji neodtáhl za kolárnu a neslíbil jí, že jí dá týdně jedno cigáro, jen když toho nechá. Sice lhal, ale Nona viděla, jak moc mu na tom záleží, a tak toho nechala. A když už náhodou ono cigáro dostala, dala ho Pyrrze.

Většinu těch nejlepších věcí se naučila od Pyrrhy, Palameda a Camilly, které milovala a naprosto jim důvěřovala, ale v těch prvních dnech, kdy ještě nebyla tolik zvyklá na žití, ji všechno ostatní naučily právě školní děti. Vesměs nová slova, která pro ni byla vždy vzrušující, ale také to, jak trávit čas nicneděláním.

Děti povýšily nicnedělání na umění. Vysedávaly na verandách nebo lelkovaly v parku pod seschlými stromy, běhaly jako pomatené, kdykoli zaslechly výstřely, a stejně tak běhaly, když žádné výstřely neslyšely — bylo těžké s nimi udržet krok! —, krčily se pod stříškami nedaleko sanitačních rybníků, chodily na místa, kde bylo všem ukradené, že tam chodí, a rvaly se o kousky stínu nedaleko obrovských hřbitovních kopců, kde z popraskaného písku vyhrabávaly těla a skládaly je na vysokou páchnoucí hromadu. Jednou z jejich nejoblíbenějších schovávaček byly sutiny na okraji čtvrti. Děti vždycky vyšplhaly po obrovských kamenech prošpikovaných vzpěrami, přičemž musely

být velice opatrné, aby se o zrezivělý kov neřízly, což znamenalo, že Nona musela být ještě dvakrát tak obezřetná, a vysedávaly v otevřeném druhém patře vybombardované budovy. Byla tam spousta umouněného starého kancelářského nábytku, na kterém mohly sedět a sledovat širokou silnici, jež se vinula městem jako stuha. Byla obrovská. Poctivec tvrdil, že by se na ni vešlo dvacet nákladáků a že prý středem kdysi vedly koleje s odbočkami a odbočkami odboček, které směřovaly do tunelů pod městem. A v těch tunelech prý mohl člověk jezdit celé hodiny, aniž by jedinkrát vyjel na denní světlo, ale teď už je podle Poctivce skoro nikdo nepoužíval. Hlídkovaly tam zvláštní jednotky střelců v autech, které z lidí vytloukaly peníze, nebo rabovaly v autech, co se už z tunelů nevymotala. Sem tam pod nimi zarachotilo mohutné zemětřesení. Když se Nona po prvním z nich zeptala, co to bylo, odpověděla Pálivá Omáčka: „Konvoj.“ A protože to řekla Pálivá Omáčka, a ne Poctivec, tak tomu Nona věřila.

Jak úchvatně to znělo — *Konvoj*. Tak majestátní a tajuplné a podzemní. Nona dlouho neměla ani ponětí, co takový konvoj je nebo jak vypadá, ale ochotně se připojila k ostatním a hrála s nimi takovou hru, kdy v kancelářské skrýši vyhlíželi sebemenší chvění a soutěžili, kdo jako první vyhrkne „Konvoj;“ a jestli to ostatní budou zpochybňovat nebo souhlasit.

„Já to necítím.“

„To si jen někdo upšouk.“

„Ne, ne, vážně. Je to Konvoj, cítím to, nemám boty.“

Celá budova se začala otrásat v základech a na závěr všichni sborově pronesli: „Konvoj projel.“

Po čase se Nona Pyrrhy zeptala, co to ten konvoj je, zrovna když si Pyrrha v malém kalíšku ve tvaru kulky tavila škváru na broky, a k jejímu nesmírnému zklamání jí Pyrrha prozradila, že se jedná o skupinu aut jedoucích v řadě, vesměs nákladáků. Jak fádni. Přesto Nona i nadále cítila to nepatrné chvění a vzrušení v žaludku, kdykoli se Konvoj blížil. Jako by v něm tušila něco úžasného.

Často v opuštěné kancelářské budově zůstávali až do zářivého soumraku, protože tam nikomu nevadili, zatímco jinde je lidé zaháněli

kusy cihel. Nona s nadšením sledovala, jak se měsíc chvěje před obrovskou modrou skvrnou na obloze, z níž si vůbec nic nedělá, Poctivec páčil kulky z děr ve zdech a Kevin si hrál se svými panenkami. Krásný Rubín a Za Jitra Zrozený zabíjeli čas hraním karet, na nichž však bylo příliš mnoho čísel, než aby se k nim mohla Nona připojit. Pálivá Omáčka občas hrála taky, ale vesměs tiše a důstojně dohlížela jako královna na svůj dvůr, zatímco město pod nimi troubilo a čadilo a ječelo.

Nona měla společnost Pálivé Omáčky ráda. Ráda s ní jen tak seděla a užívala si ticho. Jednou právě takhle seděli všichni v kanceláři, když pod nimi prorachotil Konvoj. Ostatní hlasitě houkali a křičeli a Kevin si zakryl uši a trpělivě čekal, až Konvoj projede. Jakmile dozněly poslední otřesy, zadíval se Poctivec k Noně s Pálivou Omáčkou a zeptal se:

„Přidáš se, Pálivá Omáčko, že jo? Pálivá Omáčka se přidá.“

„K čemu?“ nechápala Nona jako obvykle.

Nato následoval stejně obvyklý sbor poznámek:

„Nona se nechytá.“

„Nona se *nikdy* nechytá.“

„Vysvětlí jí to.“

A Poctivec, který se k ní od jejich cigárové dohody choval velice mile, řekl: „Až vyjdeme ze školy, budeme zabíjet zombíky a nekromanty.“

„To slovo se neříká,“ vyhrkla Nona zděšeně. Úplně zapoměla, že tohle pravidlo se vztahuje jen na ni a neplatí obecně.

Poctivec zaklepal patami o podlahu vedle rozcupované kolečkové židle a zvolal: „Co je mi po tom? Já se nebojím. Tady nejsme ve škole, můžu si říkat, co chci.“

Za Jitra Zrozený se do diskuse zapojil poznámkou, která zněla podezřele nacvičeně: „Já jednou hodil po nekromantovi šutr. Umřel.“ Kevin na to: „Nehodil! Nehodil!“ A Krásný Rubín zakroutil hlavou: „Tohle je tak pitomá historka,“ přičemž Poctivec bez váhání a velmi pokrytecky prohlásil: „Ty tak strašně kecáš.“

„Hodil jsem po něm kamenem a on fakt umřel,“ ohradil se Za Jitra Zrozený a Nona se zeptala: „Kdo? Ten kámen?“, načež se všichni přestali posmívat Zrozenému a začali se smát Noně. A potom jí

Krásný Rubín vysvětlil, že onen kámen byl vržen na jednu z klecí a nekromant v ní už byl skoro úplně v plamenech, takže je otázkou, jestli zmíněný kámen dotyčného nekromanta vůbec trefil, nebo se jen odrazil od mříží, a jestli byl dotyčný nekromant ještě naživu, nebo ne, ale zmíněný kámen teoreticky mohl k jeho skonu dopomoci. Koneckonců když dostaneš kamenem do hlavy, tak umřeš, že jo.

Ostatní pokračovali v debatě, jestli se kámen vůbec počítá, když už je nekromant skoro úplně v plamenech, zatímco Pálivá Omáčka, která seděla s nohama spuštěnými přes utrženou podlahu, náhle strnula. Nona to na ní vždycky poznala, protože její strnulost byla velmi specifická. Nebyla to strnulost někoho, kdo se s tužkou u úst zarazí a snaží se z mozku vylovit správnou odpověď, jako to často dělávaly děti ve škole. Tahle strnulost připomínala spíš násilné *vypnutí* přemýšlení. „Bez tak tady už žádní nekromanti nejsou,“ zvýšil hlas Rubín. „Všichni jsou mrtví.“

„Všichni ne,“ nesouhlasil Zrozený. „Táta říká, že se schovávají v kasárnách.“

„Kterej táta? Máš jich snad sedmdesát.“

„Neříkej, že jich mám sedmdesát, moc dobře víš, kolik tátů mám.“

„Kdybych já měl tolik tátů jako ty, pár z nich bych prodal,“ poškleboval se mu Rubín.

„To si teď možná *myslíš*, ale *neudělal* bys to,“ usadil ho Zrozený moudře.

„Někteří z těch zombíků, co je z kasáren vysílají jako špehy, nejsou úplně vyšinití. Proto se musíte vždycky přesvědčit, že vaši kámoši jedí a krvácejí, jinak... však víte — *bum*, a je po vás. Zůstanou jenom kosti, nebo něco horšího.“

„Já jím,“ namítla hlasitě Nona.

„Nikdo netvrdí, že seš zombík, ty tele,“ odbyl ji Pactivec. „Mluvim o tajných zombících, víš jak, o špionech. Na svůj věk seš dost blbá, víš to?“

„Já Nonu viděl, jak jí kamínek,“ ozval se Kevin a ohnul nohu jedné ze svých panenek. „A taky víčko od fixy,“ dodal.

„Nebonzuj, Kevine,“ obořila se na něj Nona dotčeně ve snaze bránit svou čest. Slovo *bonzovat* se naučila teprve nedávno, proto ho

teď používala při každé příležitosti. „A ty mi nenadávej do telat, Poctivče. Doma říkali, že jestli mě budeš urážet, mám ti vyřídit, že vědí, jak vypadáš, a dají ti na budku.“

„Tak fajn. S nima si to rozházet nechci. Žiješ s pasákem,“ uznal Poctivec.

Tou dobou už Nona věděla, co je to *pasák*, a byla tak vytočená, že měla nakročeno k dalšímu záchvatu. Než se však násilí v jejich partě stačilo zvrhnout nebo přelít ven, utnula ho Pálivá Omáčka, která zvýšeným hlasem oznámila:

„Nekromanti se vrátí. Už jsou možná tady.“

Po prohlášení Pálivé Omáčky se všichni ponořili do zbožného ticha, dokonce i Nona, která toho využila k tomu, aby se pětkrát zhluboka nadechla a vydechla, jak ji to učila Camilla.

Krásný Rubín se po chvíli osmělil a zeptal se: „A co Varun, Pálivá Omáčko? Co Varun Požírač?“

„Ten je tu kvůli nim,“ odvětila Pálivá Omáčka.

Uctivě vzhledli k obrovské skvrně na obloze.

A pak se ozval Poctivec: „Přidáš se, že ano, Pálivá Omáčko? Půjdeš taky?“

Pálivá Omáčka však neodpověděla, zato Kevin zahlásil, že potřebuje jít na záchod, načež se strhla kakofonie výkřiků „Já ne,“ aby rozsoudili, kdo ho vezme. Už to byl velký kluk a snadno by mohl jít na záchod i sám, jenže Kevin měl svou vlastní superschopnost: sem tam ho přepadl amok a zamykal se na místech, odkud ho pak museli páčit ven, takže bylo jednodušší jít s ním a počkat, až se vyčurá, než riskovat, že se k němu bude nutné dobývat cihlou přes zamčené dveře. Když se konečně shodli na tom, kdo s ním půjde (Rubín, protože řekl „Já ne“ jako poslední), na původní otázku se už zapomnělo. Pálivá Omáčka stále seděla na místě a strnule hleděla na oblohu.

„K čemu se máš připojit, Pálivá Omáčko?“ zeptala se Nona tiše.

Pálivá Omáčka jí neodpověděla. A když konečně promluvila, obrátila se na Nonu s otázkou, což jí dělávala i Pyrrha. Nonu to rozčilovalo. „Tobě se tu líbí?“